

IN THE WOODS

DORPSHUIS DE FURS

Eric Taylor

Friday 28 Oct 2011

Eric is een vaste bescpeler van het In the Woods podium. Vanaf het begin vertegenwoordigt hij een vaste waarde voor ons publiek en podium. Eric staat garant voor kwaliteit van hoge klasse. Eric wordt terecht gezien als de "grand cru" van de singer songwriters. Na een qua gezondheid mindere periode, is hij vorige jaar weer voorzichtig aan gaan touren. Men sprak van een wedergeboorte, krachtiger en met nog meer overtuiging. Eric slaat volgens afspraak altijd een jaartje over bij In the Woods. In 2011 kunnen we hem weer op ons podium verwelkomen. In september komt zijn nieuwe CD Red shack op de markt in Europa. Eric zal deze avond niet alleen zijn nieuwe nummers presenteren, maar ook zorgen dat zijn nieuwe CD ruim op voorraad aanwezig zal zijn voor onze bezoekers.

Het beginnen van een Europese tour in de UK, lijkt voor de bij ons optredende artiesten niet altijd een goede start te zijn. Vorige week had Lynn Miles alle aspecten van eenzaamheid en onvriendelijkheid door gemaakt en nu kwam Eric Taylor met een stevig virus onder de leden van het "klamme eiland" zoals hij het omschreef. Een pijnlijke schouder en bronchitis zijn geen optimale omstandigheden voor een artiest om het podium op te gaan. Maar een veteraan als Eric heeft wel voor hetere vuren gestaan. "The show must go on"!

De medische dienst van In the Woods was in opperste staat van actie. Maar iemand met de medische achtergrond van Eric kan niet alles slikken. Zijn Duitse begeleiders hielden het op Jagermeister, Eric op rode wijn en wij op thee met honing en citroen. Het advies voor codeïne leverde bij Eric gelijk de volgende anekdote op: "In mijn begin tijd als zanger stond ik elke week met Townes van Zandt in de rij bij de apotheek. We stonden zo'n beetje als enige blanken tussen de Afro-

Americans, met ons recept voor hoestsiroop met codeïne. We wisten altijd meerdere recepten te bemachtigen. Na ontvangst gaten we de fles achterover en sloten weer achter bij de rij aan.” Zo’n kleine anekdote geeft een snel doorkijkje in het leven van Eric.

Eric werd regelmatig geplaagd door een hoestaanval tijdens zijn optreden en was blij met het respect dat het publiek daarvoor had.

Eric is nog één van weinigen die vanuit eigen ervaring de traditie van de “beat generation” in ere weet te houden. Zijn voordracht, een combinatie van zingen en declamatie, resulteert in poëzie op muziek. De klassieker Dean Moriarty kreeg vanavond naast de inmiddels bekende introductie een extra outro. In deze song weet hij als geen ander de geschiedenis in perspectief te zetten. Voor sommigen is misschien 1968 het revolutie jaar. Voor Eric is dat 1957, waarin hij het persoonlijke verbindt met de wereld om hem heen en dat weer terugbrengt naar de persoon Eric. Het jochie dat voor eerst “On the Road” van Kerouac leest en in diezelfde periode mee maakt dat president Eisenhower met forse middelen afdwingt dat de overheden geen aparte scholen meer toestaan voor blank en zwart was het begin van een nieuwe tijd voor zowel Eric als de USA.

Eric had een geweldige sparringpartner en side man in de immer betrouwbare Mathias Schneider. En ja natuurlijk, one of the Douma brothers leverde een vocale bijdrage, in een dit maal, deels Nederlandse versie van de Mission Door. We zijn benieuwd wat Nanci Griffith van deze versie vindt.

1.Bill [Unreleased]

2.Mission Door

3.Tractor Song

4.Deadwood

5.Good Times Fickle Friend

6.Brand New Companion / Lulu’s Back In Town / Dirty Dirty

[Townes Van Zandt / variations on Lulu’s by Al Dubin

and Harry Warren / variations on Dirty by Mike Sumler]

1.All So Much Like Me

2.Dean Moriarty

3.Where I Lead Me [Townes Van Zandt]

4.Prison Movie

All tracks by Eric Taylor except where noted

Eric Taylor vocals, acoustic guitar

Mathias Schneider electric, slide & lap steel guitar

Jelle Douma vocals on Mission Door

www.bluerubymusic.com